

CRÒNICA DE LA TROBADA FRATERNA

“El perdó i la reconciliació” ha estat el tema escollit per a la XVI Trobada Fraterna dels Caputxins, que cada any se celebra en el mes de gener. El passat dissabte dia 11, més d'un centenar de persones entre frares i laics vinculats als Caputxins, ens aplegarem al convent de Pompeia per a viure una jornada festiva de reflexió, pregària i amistat.

Després de la pregària inicial, **l'Eduard Sala**, coach, formador i actualment responsable d'Acció Social de Caritas, començà la seva aportació des de la seva experiència d'acompanyar persones en el moment de la seva mort. Indicà tres aspectes claus de la nostra fe cristiana: l'amor, que suposa un gran esforç; el perdó, ja que sense ell no es pot estimar incondicionalment; i l'agraïment de la relació amb l'altre. Recordà que Jesús passà per la vida mirant amb tendresa, perdonant, aixecant i alliberant les persones amb les que es trobava. El coach, ens compartí la frase d'un amic seu: “L'amor és el que omple l'abisme que hi ha entre l'expectativa que tenim de l'altre i la realitat que hi trobem”. Aquest abisme molt sovint passa per perdonar-nos a nosaltres mateixos, ja que som persones febles, limitades, vulnerables, que no sempre hem fet el que hauríem d'haver fet. Tots portem pedres pesades a les nostres esquenes, sentiments que tenim i que no ens agrada tenir, situacions dures que hem viscut, pèrdues... Moltes vegades arrosseguem culpes: ens sentim culpables per no haver estat a l'alçada, per haver sigut fràgils i febles... Quan no perdonem ni demanem perdó, el passat es fa pes. Amb el perdó, la motxilla pesada que portem a l'esquena, s'alleugereix. El perdó és una aposta per la relació, pel present i pel futur. El Sr. Sala, tingué un record especial per a sor Genoveva, una dona, Filla de la Caritat que, amb la seva acollida i acceptació incondicional dels altres, va ser referent i llum per a moltes persones ferides per la vida. En la seva intervenció interpel·là els assistents, amb preguntes que convidaven a la reflexió i la introspecció.

Fra Josep Manuel Vallejo, començà la seva intervenció amb uns moments de pregària compartida. Indicà que Déu és perdó incondicional, ens ho meresquem o no, havent demanat perdó o no... Déu no pot fer altra cosa que estimar bojament, i el perdó és incondicional. Nosaltres podem perdonar si ens sabem perdonats per Déu. Som durs i exigents amb els altres quan ens oblidem del molt que se'ns ha perdonat. El perdó de Déu és gratuït, és una gràcia, és sobreabundant,

i la nostra tasca és descobrir-ho. L'Evangelí és ple de fragments de perdó: Zaqueu, el Fill Pròdig, el bon lladre, el discurs a la sinagoga... Déu és misericordiós perquè ens coneix i sap de quin fang ens va formar: coneix la nostra fragilitat. Sentir la mirada compassiva de Déu dins nostre, ens ajuda a mirar els altres de la mateixa manera. La comprensió de la feblesa de l'altre, la mirada de compassió vers ell, ens ajuda a perdonar. Molts cops tenim amnèsia, ens oblidem que hem estat perdonats, i per això ens tornem exigents i no som capaços de perdonar. Molts cops interpretem malament el que fan els altres, i això és font de conflicte. Molts cops ens sentim coherents i perfectes, i ens enfadem quan els altres, segons els nostres ulls, no ho són. Normalment tenim un concepte massa alt de nosaltres mateixos. Tal com diu sant Francesc d'Assís, hem de viure sabent que no ens és degut l'agraïment i que tot el que tenim i som és un do de Déu. Fra Vallejo indicà que la llengua, quan l'utilitzem per malparlar dels altres, és una arma de destrucció massiva. Com a camins de solució, recordà els de la Passió i el Sermó de la Muntanya. En la Passió, Jesús, ell que era innocent, ens salva carregant sobre seu les conseqüències de les culpes dels humans, amb mansuetud, no violència i paciència. És així que es posa pau en les comunitats i en les famílies. En el Sermó de la Muntanya hi trobem un profund manual de relacions fraternes. Fra Josep Manuel finalitzà la seva intervenció amb una selecció de frases de sant Francesc sobre l'amor als enemics: "Estima veritablement el seu enemic el qui no es dol de la injustícia que li fa"; "que es guardin tots els frares de contorbar-se o airar-se del pecat o mal exemple de l'altre, perquè el dimoni, pel delictes d'un en vol tirar molts a perdre".

Després del descans, vam visionar una entrevista a **Juan Manuel Coteló**, actor i director de cinema, autor del film "El mayor regalo", on reflexiona sobre el perdó i sobre la seva experiència en el rodatge de la pel·lícula. Amb un llenguatge planer, Coteló parla de l'essència de Déu, que no s'espanta de les nostres misèries sinó que s'abaixa per posar-se per sota de nosaltres i rentar-nos els peus. Hem de mirar, acollir, abraçar i estimar la misèria dels altres, perquè això mateix ha fet Déu amb les nostres pròpies misèries. Ens és difícil perdonar, molts cops ens és impossible però, quan sentim que no tenim forces per fer-ho, cal demanar-li a Déu que ens concedeixi aquest do.

Abans del dinar, celebràrem l'Eucaristia. La cripta estava ambientada amb un panell sobre el perdó, la humilitat i la paciència, elaborat per a l'ocasió. En l'homília, **fra Eduard Rey**, provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears, cità diversos textos de l'Antic Testament, on Déu és fidel amb el seu poble, on Déu és amic, amant... i, per contra, el poble, respon amb infidelitat o fins i tot amb rebuig. Déu és el primer en experimentar la distància entre el que d'alguna manera ha somiat, ha volgut, i la realitat amb què es troba. I Jesús és el qui ve a

omplir aquesta distància. Jesús és la Paraula de perdó que Déu envia i que és dirigida a tota la humanitat. Amb Jesús, la humanitat aconsegueix posar-se a l'alçada i donar la resposta que Déu volia. Jesús no és només la Paraula de Déu que ens perdona, sinó també una paraula nostra, humana, que li diu que sí a Déu amb totes les conseqüències, que retorna a Déu l'amor rebut del tot, sense matisos, sense guardar-se res. És aquesta paraula humana que arriba a complir l'expectativa del Pare. I darrere d'Ell ens hi posem tots. Jesús ve a restaurar en profunditat el que som i a portar-ho a plenitud. Aquest és el perdó de Déu, que no només deixa de veure el que hem fet malament, sinó que, a més, ens dona la mà perquè creixem i perquè arribem a ser el que Ell desitja de nosaltres.

A la tarda, veiérem la pel·lícula **"El mayor regalo"**, en la qual Coteló, amb el desig d'aportar llum en aquest tema, presenta experiències colpidores de perdó, com el testimoni de Tim Guenard, que patí una infància terrible i va créixer amb el desig de matar el seu pare; o Irene Villa, que va perdre les dues cames en un atemptat d'ETA quan era una nena; o Shane O'Doherty, terrorista de l'IRA, que estant a la presó volgué demanar perdó a les seves víctimes... Uns testimonis impressionants de persones que troben les forces en Déu per poder demanar perdó i per concedir-lo. Una pel·lícula sobre el perdó, però també sobre la pregària i la gràcia.

La Trobada Fraternal va ser una jornada plena de bon contingut i de bona companyia, una jornada joiosa pel retrobament de tantes persones amigues i per tot el que vam viure.

